

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਲਿ ਬਣ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਰਵਸਿ ਵੱਚਿ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਹੀ ਬਹਾਦਰ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਕੀਸ ਗੱਲ ਤੇ ਹੈ?
- ਉਤਰ:- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ। ਜੰਨਿਆ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਤਨੀ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਰਿਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚੀ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕਰ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਬੱਚੇ ਜੱਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਕਦੀਰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕੋਲ, ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਰਸਿ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਵਿੰ - ਜਵਿੰ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋ - ਮਨੋ ਸਕਿਲਿਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਫਰਿ ਤੋ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਲੈ ਆਏ ਹਾਂ। ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਲੈ ਆਏ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਦੇ ਨਾਲ ਤਕਦੀਰ ਦਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨੀ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚੀ ਰਹੇਗੀ। ਕੀਨੀ ਸਹਜਿ ਗੱਲ ਹੈ। ਸੇਕੋਡ ਵੱਚਿ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਲਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਹਰ ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਵਿੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਵਿੰ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਸਰਵਸਿਏਬਲ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਚਿ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਚਿ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਸਿ.1, ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਵੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਸਮੁਰਤੀ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਰਿਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਘਰਬਾਰ ਵੀ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਰਿਬੰਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਸਰਵਸਿ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਲ - ਬੱਚੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਸਿ ਕਰਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਉਹ ਜਵਿੰ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ ਗਏ। ਫਰਿ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵੱਚਿ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਸੰਗ ਮਲਿਦਾ ਹੈ - ਸਾਧੂਆਂ ਆਦਿ ਦਾ, ਨਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ। ਉਹ ਨਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਵਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਦਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹਸਿਦ੍ਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਵੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼.1 ਸੋ ਫਰਿ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼.1, ਫਰਿ ਵੈਸਵੰਸ਼.1... ਘਰਾਣੇ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਰੰਸਿ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਸ਼ਿਨ, ਜਸਿ ਨੂੰ ਝੂਲੇ ਵੱਚਿ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਓਂਕੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ। ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਉਸ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਇੱਕ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋ ਤੰਨ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਸਰਿਫ ਨੰਬਰਵਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਰਕਸ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਮਲਿਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਉ ਨਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵੱਚਿ ਆਈਏ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰੀਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲੈ ਲਈਏ। ਜੋ ਚੰਗੀ ਸਰਵਸਿ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਘਰ ਵੱਚਿ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਦ ਵੱਚਿ ਸੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਜੱਦ ਪਤਤਿ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਚਿ ਜ.ਆਦਾ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਲਕਬ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਜੱਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਰੀਬ, ਸਾਹੂਕਾਰ ਵੱਚਿ ਫਰਕ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਸਤਸਿੰਗਾਂ ਵੱਚਿ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਸਖਿਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਸਚਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਵੇਦ ਸ.ਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਸਚਗਤੀ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਮੱਧ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਪਸਿ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਅੰਤ ਵੱਚਿ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਓਂ ਜਾਕੇ ਠਹਿਰਣਗੀਆਂ? ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਤਾਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਵੀ ਹੈ, ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਕੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। "ਮੈਂ ਆਤਮਾ" ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਾਂ - ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਗੋਇਆ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ। ਆਪ ਮੁਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਮਤਿਰ, ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਪੂਰੀ ਸਖਿਆ ਲੈਕੇ, ਮਰਤਬੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਫਰਿ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬਮਿਰ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਜੋ ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਲਦੀ ਮਰਨਾ (ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ) ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੋਗ ਵੱਚਿ ਰਹਿਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਰ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਉਚ ਪਦਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲੈਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿਾ ਸੀ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭੈਣ ਜੀ ਅਥਵਾ ਭਾਈ ਜੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਹੁਣ ਫਰਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਯਾਦ ਦਾ ਪੂਰਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਚਾਰਟ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਕੀ ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਜੋ ਵਿਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਵਿ ਉਤਰੇ ਇਸਲਈ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੀਨਾ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਮੂਲਵਤਨ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਥਲ - ਪੁਥਲ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਵੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਵੀ ਬਣਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਮੌਤ ਦੇ ਲਈ ਸਾਮਾਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਓ। ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਥੱਲੇ ਵੀ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਪਰ ਆਕੇ ਬੰਬਸ ਛੱਡ ਫਰਿ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਨਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਲਿ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਮੀਟੀ ਵਿਚ ਮਲਿ ਜਾਣਗੇ। ਕਨ੍ਹਾ ਦੀ ਦਬੀ ਰਹੀ ਪੂਲ ਵਿਚ...ਲੜਾਈ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਪੈਕੇਟ ਸਭ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨਗੇ। ਚੋਰ ਵੀ ਕੀਨੇ ਘੁਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਤੇ ਕੀਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਮੀਟੀ ਵਿਚ ਮਲਿ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਸਭ ਡੰਗਿਣਗੇ। ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਡੰਗਿਣ ਨਾਲ ਸੁਰਸ਼ਿਟੀ ਦੇ 3 ਭਾਗ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਭਾਗ ਬੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਇੱਕ ਹੀਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਬਾਦ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਵੀ ਭਾਗ ਬਚੇਗਾ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰ ਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਈਏ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੌਕਿਕ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਤੋੜ ਨਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦੇਣਗੇ ਕੀ ਕਹਿੰ ਨਹੀਂ ਸਰਵੀਸ ਤੇ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਵਤੰਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਕੀਥੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਤੇ ਹੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਨਾ ਕੀ ਬਾਬਾ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਮਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਰਹਿਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਦੀ ਕੀਨੀ ਮਹਿਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਿਫ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ। ਸਰਿਫ ਯਾਦ ਦੇ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਠੋ - ਬੈਠੋ, ਕਮੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਭਾਵੇਂ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰੋ, ਸਰਿਫ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਓ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਆਸ਼.ਕਿ ਬਣਨਾ ਹੈ ਉਸ ਮਾਸ਼ੂਕ ਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹੋ ਆਸ਼.ਕਿ ਹੋ ਬੱਚਓ! ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਗੱਲ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦਵਾਰਾ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਜੀਵਨਬੰਧਨ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਹੋ, ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਵੇਦ, ਸ.ਸਤਰ, ਯਗਿਆ, ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਡੰਗਿਏ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਪਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਰਿਫ ਸੀੜੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਸ ਤੇ ਕੋਈ ਸਮਝਾਵੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੀਤਰ ਵਿਖਾਕੇ ਸਖਿਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਹਾਥੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਹਾਥੀ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਚੀਤਰ ਵੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੀਤਰ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਬੈਕੁੰਨ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਵੱਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਥੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਲਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਫਰਿ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਗਰੀਬ ਕਵਿ ਬਣਿਆ? ਸਾਹੂਕਾਰ ਤੋਂ ਗਰੀਬ, ਗਰੀਬ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਾ - ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੀੜੀ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋਵੇਗੀ, ਮੂੰਹ ਖੁਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਰਵੀਸ ਲਾਇਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਸੈਟਰਜ਼ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਅਸ.ਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਫਰਿ ਬਾਪ ਕਹੇਗਾ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਲ ਆਪਣਾ ਵੇਖੋ। ਦੰਨ - ਪ੍ਰਤੀਦੰਨ ਜਾਸਤੀ ਸਾਕਸ਼.ਤਕਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾਵਾਂ ਵੀ ਮਲਿਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਫਰਿ ਕਹਿਣਗੇ - ਨਾਹੇਕ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਕੇ ਪ੍ਰਾਸਚਤਿ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵ੍ਰਧਿ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਵੀ ਮਹਸੂਸ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਕੀ ਕਰੀਏ - ਸਾਡੀ ਇਹ ਆਦਤ ਮਟਿਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਕੇ ਰਹੀਏ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਸਰਵੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਡਸਿ - ਸਰਵੀਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਸੈਨਾ ਵਿਚ ਕੋਠ - ਕੋਠ ਬਹਾਦੁਰ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਨਾਮ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਇੱਥੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਹਿਮਦਲਿ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬੋਝੀ ਕੀ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਬੋਝੀ ਪਾਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿਚ ਪਾਰਟ ਹੈ ਸਰਵੀਸ ਕਰਨ ਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪਾਪਆਤਮਾ, ਪੁੰਨਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ ਵਿਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਪਵੇ ਨਾ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀਸ.ਲਬੁੱਧੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਵਿ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿਚ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੇਸ਼.ਵਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਖਿਏ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਸਭ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਤੇ ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਸਿ ਵੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤੱਦ ਹੀ ਉੱਚੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣੇਗੀ । ਰਹਿਮਦਲਿ ਬਣ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ । ਅੰਨਿਆ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ।

2. ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਨਕਾਲ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਕਢਿਕ ਹੁਣ ਵਾਪਸਿ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਬਮਿਾਰੀ ਵੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਭਵ:

ਸੇਵਾ ਵੱਚ ਸਫਲਤਾਮੂਰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਸਿ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵੀ ਸਰਵਸਿ ਕਰੋ । ਜਦੋਂ ਕਸਿ ਵੀ ਸਰਵਸਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਰਵਸਿ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅੰਤਮਿ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ । ਜੀਨਿ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸਤਕਾਰ ਮਲਿੰਗਾ । ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਮਨ ਤੋਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਣਗੀਆਂ । ਪਰ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਮਾਨਸਕਿ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਬੰਧਨ ਸਭ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ ।
